

Depusă la:
Curtea de Apel București
Secția I penală
Dosar nr. 3302/2/2015
Încheierea din 10.09.2015

Pentru:
Înalta Curte de Casație și Justiție
Secția penală

DOAMNA PREZIDENTĂ,

Subsemnata, **Mariana RARINCA**, *apelantă - autoare a excepției de neconstituționalitate*, domiciliată în str.

cu domiciliul ales pentru comunicarea actelor de procedură referitoare la excepția de neconstituționalitate la Cabinet de Avocat "Corneliu-Liviu Popescu", în bd. Carol I, nr. 23, sc. 1, et. 3, ap. 11, sector 3, București, cod poștal 030162, tel. 03.11.07.13.83., fax 03.11.07.13.84., email av@avocat-popescu.eu, reprezentată de av. Corneliu-Liviu POPESCU, avocat în Barourile București și Paris, cu drept de a pune concluzii la Înalta Curte de Casație și Justiție și la Curtea Constituțională, cu datele profesionale și coordonatele de contact indicate în antet și în *pie de page*, apărător ales,

Prin prezenta cerere separată

MOTIVEZ APELUL

Declarat împotriva Încheierii din 10.09.2015, pronunțate de Curtea de Apel București - Secția I penală în Dosarul nr. 3302/2/2015, sub aspectul refuzului sesizării Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate ridicată.

Calificarea și admisibilitatea căii de atac și a motivării acesteia

1. *Cu privire la calificarea căii de atac*, potrivit art. 14 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, întregul contencios constituțional - inclusiv procedura desfășurată în fața instanței judecătorești unde se ridică excepția de neconstituționalitate și se analizează admisibilitatea acesteia, precum și procedura în calea de atac împotriva încheierii prin care se refuză ca inadmisibilă sesizarea Curții Constituționale - este guvernat de procedura civilă, chiar atunci când instanța care statuează asupra admisibilității excepției de neconstituționalitate ori asupra căii de atac în cazul refuzului sesizării Curții Constituționale este instanța penală.

Art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 instituie calea de atac a recursului împotriva încheierii prin care se refuză sesizarea Curții Constituționale.

În jurisprudența sa, Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul de 5 judecători penal a decis în mod constant, în temeiul art. 7 din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, aplicabil potrivit art. 14 din Legea nr. 47/1992, că împotriva încheierii prin care se refuză sesizarea Curții Constituționale calea de atac este apelul.

În opinia apelantei, această soluție este *greșită*, calificarea căii de atac în această situație trebuind să fie recursul, iar nu apelul. Pe de o parte, întrucât art. 7 alin. (2) raportat la alin. (1) din Legea nr. 76/2012 prevede înlocuirea căii de atac a recursului (prevăzute de legi speciale) cu cea a apelului în cazul hotărârilor "*de primă instanță*", *a contrario* ipoteza normei nevizând situațiile în care încheierea de refuz al sesizării Curții Constituționale este pronunțată într-o cale de atac (cum este cazul în prezentul dosar, unde excepția de neconstituționalitate este ridicată în apelul rejudecat ca urmare a admiterii unei contestații în anulare), iar nu în primă instanță. Pe de altă parte, întrucât în materie civilă (procedura civilă guvernând contenciosul constituțional inclusiv în fața instanței judecătorești penale), potrivit art. 97 C.proc.civ., Înalta Curte de Casație și Justiție *nu judecă niciodată ca instanță de apel*, fiind însă instanță de recurs.

Având în vedere însă jurisprudența deja afirmată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul de 5 judecători penal, apelanta înțelege să o respecte, motiv pentru care a declarat apel, iar nu recurs.

Prin urmare, *apelanta califică prezenta cale de atac drept apel*.

2. *Cu privire la admisibilitatea apelului*, art. 29 alin. (5) fraza a II-a din Legea nr. 47/1992 prevede că încheierile prin care se respinge ca inadmisibilă o excepție de neconstituționalitate, respingându-se astfel cererea de sesizare a Curții Constituționale, *sunt susceptibile de o cale de atac*. Textul *nu distinge*, fiind vorba de toate încheierile, inclusiv de cele *pronunțate în căile de atac* (în condițiile în care, potrivit art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, o excepție de neconstituționalitate poate fi ridicată *în orice fază a litigiului*).

În acest sens a decis, cu caracter obligatoriu, Înalta Curte de Casație și Justiție - Secții Unite, prin Decizia nr. XXXVI/11.12.2006, pronunțată în soluționarea unui recurs în interesul legii și publicată în M. Of. nr. 368/30.05.2007, statuând că este admisibilă calea de atac *inclusiv împotriva încheierii pronunțate de o instanță de recurs* (*mutatis mutandis*, în orice cale de atac, cum ar fi în prezent apelul în materie penală, care se finalizează cu o hotărâre definitivă), care urmează a fi judecat de instanța sau de formațiunea jurisdicțională

ierarhic superioară.

Prin urmare, **prezenta cale de atac este admisibilă.**

3. Cu privire la termenul de declarare a apelului, art. 29 alin. (5) fraza a II-a teza finală din Legea nr. 47/1992 prevede că atacarea încheierii prin care se refuză sesizarea Curții Constituționale se face în 48 de ore de la pronunțare.

Conform art. 181 alin. (1) pct. 1 și alin. (2) C.proc.civ. (aplicabil în temeiul art. 14 din Legea nr. 47/1992), nefiind vorba de un termen socotit pe zile, săptămâni, luni sau ani, ci de un termen socotit **pe ore**, el se împlinește chiar dacă este vorba de o zi nelucrătoare, neprelungindu-se până în prima zi lucrătoare (soluția fiind, sub acest aspect, similară și în procedura penală, potrivit art. 269 alin. (4) C.proc.pen.). Diferența între procedura civilă și cea penală intervine la momentul de la care începe să curgă termenul pe ore, și anume de la ora zero a zilei următoare - în procedura civilă (art. 181 alin. (1) pct. 1 C.proc.civ.) -, respectiv de la ora următoare - în procedura penală (art. 269 alin. (2) C.proc.pen.).

În concret, respingerea ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate s-a făcut oral, în ședința publică de judecată din data de 10.09.2015, înainte de ora 12,00 (ședința fiind începută la ora 11,00).

Apelul declarat a fost depus la poștă pe 10.09.2015, ștampila poștei indicând ora 16,00.

Prin urmare, **declarația de apel s-a făcut în interiorul termenului de 48 de ore de la pronunțare.**

4. Cu privire la termenul de motivare a apelului, art. 470 alin. (5) C.proc.civ. (aplicabil în temeiul art. 14 din Legea nr. 47/1992) dispune că, atunci când termenul pentru exercitarea căii de atac a apelului curge de la un alt moment decât de la comunicarea hotărârii, atunci **apelantul dispune de un termen egal în vederea motivării apelului**, care curge de la data **comunicării** hotărârii apelate.

Altfel spus, apelanta dispune de un termen de 48 de ore de la comunicarea încheierii apelate pentru a **motiva** apelul declarat anterior.

În concret, în urma cererii exprese din 15.09.2015 a apelantei de a i se comunica încheierea apelată, acest fapt s-a petrecut în ziua de 16.09.2015, la ora 15,10.

Prezentele motive de apel sunt depuse la registratura instanței care a pronunțat încheierea apelată în ziua de 17.09.2015, înainte de ora 10,00.

Prin urmare, **motivarea apelului s-a făcut în interiorul termenului de 48 de ore de la comunicare.**

Temeinicia apelului

Prin excepția de neconstituționalitate, apelanta autoare a excepției de neconstituționalitate a susținut neconstituționalitatea a trei categorii de norme din C.proc.pen.

1. Cu privire la primul grup de norme (motivul nr. 1 de neconstituționalitate), excepția de neconstituționalitate a fost respinsă de prima instanță ca inadmisibilă, întrucât s-

a considerat că poartă asupra unor dispoziții normative care reglementează momente procesuale depășite, nemaifiind îndeplinită condiția interesului actual. În același sens a pus concluzii și procurorul de ședință.

Soluția instanței (ca și concluziile procurorului) este *aberantă juridic*, întrucât judecătorii (ca și procurorul) nici măcar *nu au citit* (deci, *cu atât mai puțin au înțeles*) obiectul excepției de neconstituționalitate (aceasta a fost depusă prin registratură la ora 10,00, ședința de judecată a început la ora 11,00, iar judecătorii și procurorul au luat cunoștință de excepția de neconstituționalitate *în sala de ședință*, admisibilitatea acesteia fiind discutată imediat în ședința de judecată, fiind prima chestiune pusă în discuția părților, iar excepția de neconstituționalitate fiind respinsă pe loc).

Instanța a apreciat *în mod fundamental greșit* că excepția de neconstituționalitate ar viza dispoziții legislative referitoare la *judecarea căii extraordinare de atac a contestației în anulare*, iar această chestiune a fost tranșată definitiv printr-o decizie anterioară, prin care s-a admis contestația în anulare, s-a anulat decizia definitivă de apel de achitare, rezultatul fiind rejudecarea apelului. Sub acest aspect, persoana vătămată a făcut în ședința de judecată o constatare juridică profundă, și anume că denumirea marginală a art. 432 alin. (1) C.proc.pen. (în mod corect, potrivit normelor de tehnică legislativă ignorate de persoana vătămată, *denumirea marginală este a unui articol, iar nu a unui alineat*) ar fi "Judecata contestației în anulare" (deși orice persoană care cunoaște limba română - limbă oficială a statului român potrivit art. 13 din Constituție -, care știe să citească și care a deschis un C.proc.pen. poate constata că denumirea marginală este "*Procedura de judecare*").

În realitate, *textul de bază* la care se referă excepția de neconstituționalitate (primul motiv de neconstituționalitate) este art. 432 alin. (1) C.proc.pen. (celelalte texte sunt numai texte la care acesta este raportat) și care face vorbire de "*procedează fie de îndată, fie acordând un termen, după caz, la rejudecarea apelului*", adică exact situația din dosar *la acel moment procesual* când s-a ridicat excepția de neconstituționalitate.

În cuprinsul excepției de neconstituționalitate s-a arătat expres:

- "*Instanța judecătorească investită cu soluționarea apelului în rejudecare aplică deci normele juridice invocate de autoarea excepției de neconstituționalitate întrucât constituie chiar temeiul rejudecării*" (la secțiunea privind admisibilitatea excepției de neconstituționalitate);

- "*Dispozițiile legale criticate arată că se rejudecă apelul într-o cauză penală dacă decizia inițială de apel a fost anulată prin admiterea unei contestații în anulare*" (la secțiunea privind fondul excepției de neconstituționalitate - motivul nr. 1 de neconstituționalitate);

- "*dispozițiile legale criticate permit rejudecarea apelului*" (la secțiunea privind fondul excepției de neconstituționalitate - motivul nr. 1 de neconstituționalitate).

Prin urmare, în repetate rânduri, autoarea excepției de neconstituționalitate a arătat că sunt criticate pentru neconstituționalitate dispozițiile (din art. 432 alin. (1) C.proc.pen.) care reglementează *rejudecarea apelului*. *A contrario, nu este vorba* de dispozițiile (din același alineat al aceluiași articol) privitoare la judecarea contestației în anulare (procedură finalizată anterior).

Oricât de grosier ar încerca persoana vătămată să falsifice realitatea și să pretindă că denumirea marginală a art. 432 C.proc.pen. ar fi "Judecata contestației în anulare", în realitate aceasta este "Procedura de judecare" (fără absolut nicio limitare la contestația în

anulare). În cuprinsul său, art. 432 alin. (1) C.proc.pen. (text cu privire la care s-a ridicat excepția de neconstituționalitate) reglementează *două* proceduri *successive*: "*judicarea contestației în anulare*" și "*rejudicarea apelului*" după admiterea contestației în anulare.

Cât timp, în mod evident și repetat, obiectul excepției de neconstituționalitate l-au constituit dispozițiile art. 432 alin. (1) C.proc.pen. relative la *rejudicarea apelului* (iar *nu* la *judicarea contestației în anulare*), iar instanța în fața căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate era exact instanța care *rejudica apelul* (faza procesuală fiind deci aceea a *rejudicării apelului*), a decide că excepția de neconstituționalitate poartă asupra unor dispoziții legislative *care sunt depășite temporal* și că nu mai este îndeplinită condiția *interesului actual* poate fi justificat numai dacă fie *judcătorii sunt adepții teoriei (meta)fizice că timpul poate curge și dinspre viitor spre trecut* (în timp ce juridic timpul curge întotdeauna dinspre trecut spre viitor), fie *judcătorii aveau decizia de apel deja adoptată înainte de ședința de judecată* (caz în care, cu adevărat, *procedura de rejudicare a apelului era în realitate terminată*, adică era o *pură mascaradă judiciară*, ceea ce ar face *tardivă* o excepție de neconstituționalitate privind tocmai *rejudicarea apelului care formal se petrecea*).

Mai mult, prin note scrise depuse prin registratură înainte de ședința publică și aflate la dosar, apelanta, întemeindu-se pe dreptul la un remediu efectiv consacrat de art. 13 din Convenție, *a solicitat instanței care rejudica apelul să îi respecte dreptul de a nu fi judecată de două ori pentru aceeași faptă și să pronunțe o decizie prin care să înceteze rejudicarea apelului*. În respectivele note scrise apelanta a precizat *expres* că, *în legătură cu această cerere*, cu care a investit în mod *expres* instanța care rejudică apelul, a ridicat separat, în scris și motivat, și o *excepție de neconstituționalitate*, fiind imposibil să nu existe deci o *legătură* între textele legislative criticate prin excepția de neconstituționalitate și soluționarea de instanța de rejudicare a apelului a acestei cereri a apelantei. Este însă perfect adevărat că *instanța de apel a ignorat total cererile apelantei din respectivele note scrise* (nici măcar *nu a dat posibilitatea apelantei să le susțină oral* și să fie supuse dezbaterii contradictorii, deoarece după respingerea ca inadmisibile a excepției de neconstituționalitate și a cererii de recuzare a *constatat abuziv și fără să întrebe părțile că nu mai sunt alte cereri prealabile* și a trecut la rejudicarea apelului). Din punct de vedere juridic, modul în care a procedat instanța poate fi calificat drept *respingerea prin (în) tăcere a cererilor ca necitite*.

Este imposibil ca apelata să nu remarce că persoana vătămată a făcut o lungă argumentație orală privind inadmisibilitatea motivului nr. 1 de neconstituționalitate, cu referiri permanente la faptul că *s-ar critica inexistența unei căi de atac*, cu trimiteri la *art. 2* din Protocolul nr. 7 la Convenția europeană a drepturilor omului, care consacră *dreptul la dublul grad de jurisdicție*. *Persoana vătămată s-a apărat pe ceea ce nu s-a susținut vreodată în prezenta excepție de neconstituționalitate - a confundat la modul absolut prezenta excepție de neconstituționalitate cu o excepție de neconstituționalitate ridicată într-o cu totul altă cauză* (pe care a și indicat-o expres), altfel spus *persoana vătămată s-a apărat în prezenta cauză* cu privire la o excepție de neconstituționalitate *diferită ridicată într-o altă cauză, un asemenea procedeu fiind quasi-imposibil de combătut din lipsă de text (legiuitorul nu a avut atâta imaginație încât să reglementeze această situație de dedublare)*. Nicăieri în motivul nr. 1 de neconstituționalitate apelanta nu a făcut vorbire de chestiunea vreunei *căi de atac*, nicăieri apelanta nu s-a întemeiat pe interpretarea normelor

constituționale în lumina *art. 2*, ci a *art. 4* din Protocolul nr. 7 la Convenție (*cifra 4 fiind distinctă de cifra 2*), care consacră *dreptul la non bis in idem* (art. 4, pe care s-a întemeiat apelanta) complet *distinct* de *dreptul la dublul grad de jurisdicție* (art. 2, pe care s-a apărât persoana vătămată).

Întrucât normele procedurale aplicabile nu permit calificarea acestei soluții judiciare altfel decât ca neîntemeiată, iar nu *metafizică ori penibilă*, apelanta poate solicita numai admiterea apelului ca fiind întemeiat.

2. Cu privire la al doilea grup de norme (motivul nr. 2 de neconstituționalitate), excepția de neconstituționalitate a fost respinsă ca nefiind de competența Curții Constituționale, partea fiind îndrumată cu generozitate să se adreseze Parlamentului și Guvernului (în condițiile în care *partea nu cunoaște absolut nicio soluție jurisprudențială a Curții Europene a Drepturilor omului conform căreia o solicitare adresată Parlamentului ori Guvernului ar constitui un remediu efectiv* în sensul art. 13 din Convenția europeană a drepturilor omului).

Obiectul excepției sale de neconstituționalitate îl reprezintă neconstituționalitatea normelor juridice indicate - chestiune de competența Curții Constituționale -, iar *nu interpretarea* respectivelor norme juridice - chestiune de competența instanțelor judecătorești - și *cu atât mai puțin modificarea* lor. În mod constant, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a considerat admisibile și a admis excepții de neconstituționalitate, statuând că o anumită dispoziție legislativă este neconstituțională *în măsura în care s-ar interpreta într-un anumit mod*. Cu caracter exemplificativ, indicăm Decizia nr. 459/16.09.2014, publicată în M.Of. nr. 712/30.09.2014. Astfel de excepții de neconstituționalitate sunt *perfect admisibile*.

În concret, excepția de neconstituționalitate (motivul nr. 2) a vizat acele dispoziții legislative procesuale penale din interpretarea cărora ar rezulta că instanța care judecă pe fond (în primă instanță sau în apel) o cauză penală nu ar avea competența să statueze asupra legalității urmăririi penale ori a probelor administrate în cursul urmăririi penale, deoarece asupra acestor chestiuni ar statua definitiv judecătorul de cameră preliminară, hotărârea lui fiind definitivă și legând juridic instanța care judecă (în primă instanță sau în apel) fondul procesului penal.

În cauză, în rejudecarea apelului (care este o judecată pe fondul temeiniciei acuzației în materie penală), prin note scrise depuse prin registratură înainte de ședința de judecată și aflate la dosar, *apelanta a solicitat instanței care rejudeca apelul că constate unele nulități referitoare la urmărirea penală și la probele administrate în cursul urmăririi penale*. Cu privire la admisibilitatea acestor cereri în fața instanței care rejudecă apelul, apelanta a ridicat *excepția de neconstituționalitate* a dispozițiilor legislative din interpretarea cărora ar putea eventual rezultă că respectivele cereri nu ar mai putea fi formulate ulterior procedurii de cameră prealabilă, deci ar fi inadmisibile. *Interesul actual* al apelantei și *legătura* dispozițiilor legale criticate cu soluționarea acestor cereri sunt evidente. Este însă perfect adevărat că *instanța de apel a ignorat total cererile apelantei din respectivele note scrise* (nici măcar *nu a dat posibilitatea apelantei să le susțină oral* și să fie supuse dezbaterii contradictorii, deoarece după respingerea ca inadmisibile a excepției de neconstituționalitate și a cererii de recuzare a *constatat abuziv și fără să întrebe părțile că nu mai sunt alte cereri prealabile* și a trecut la rejudecarea apelului). Din punct de vedere juridic, modul în

care a procedat instanța poate fi calificat drept *respingerea prin (în) tăcere a cererilor ca necitite*.

Într-o cauză *similară*, *Înalta Curte de Casație și Justiție* - Secția penală (în complet de 3 judecători de judecare pe fond în primă instanță a unei cauze penale) a procedat în mod *radical diferit*, adică a considerat *admisibilă* excepția de neconstituționalitate a *acelorași* dispoziții legislative și *a sesizat* Curtea Constituțională. Este vorba de Încheierea din 17.02.2015, Dosar nr. 2820/1/2014, autoarea excepției de neconstituționalitate fiind doamna judecător Gabriela-Victoria BÎRSAN, reprezentată prin același avocat ca și apelanta din prezenta cauză. În respectiva cauză, după finalizarea definitivă a procedurii de cameră preliminară, inculpata a formulat, în fața instanței judecând fondul, cereri privind nulitatea actelor de urmărire penală și a probelor din această fază și a ridicat (*cu aceeași motivare*) excepția de neconstituționalitate a *acestor* texte.

Principiul securității juridice (consacrat în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului) și *dreptul la interzicerea discriminării* impun ca, și în prezenta cauză, situația de fapt fiind similară, *soluția în drept să fie similară*, adică să se sesizeze Curtea Constituțională. Cum prezentul apel va fi soluționat de Secția penală a Înaltei Curți de Casație și Justiție, iar soluția anterior indicată provine *de la aceeași instanță și de la aceeași secție*, trebuie amintită jurisprudența cunoscută a Curții Europene a Drepturilor Omului privind *inadmisibilitatea faptului ca însăși instanța supremă (al cărei rol este de a asigura uniformitatea de jurisprudență) să pronunțe soluții contradictorii, devenind ea însăși sursă de insecuritate juridică*.

Apelanta solicită deci admiterea apelului ca fiind întemeiat.

3. Cu privire la al treilea grup de norme (motivul nr. 3 de neconstituționalitate), excepția de neconstituționalitate a fost respinsă de prima instanță ca inadmisibilă, întrucât s-a considerat (ca și la motivul nr. 1 de neconstituționalitate) că poartă asupra unor dispoziții normative care reglementează *momente procesuale depășite*, nemaifiind îndeplinită condiția *interesului actual*.

Dispoziția legală criticată privește modul de soluționare a unei cereri de preschimbare a unui termen de judecată.

Or, prin note scrise depuse prin registratură înainte de ședința publică și aflate la dosar, apelanta, întemeindu-se pe dreptul la un remediu efectiv consacrat de art. 13 din Convenție, *a solicitat instanței care rejudeca apelul să îi remedieze violarea dreptului la un proces echitabil*, inter alia prin anularea încheierii prin care s-a preschimbat termenul de judecată și care s-a întemeiat pe textul legal criticat. Este deci imposibil să nu existe o *legătură* între textul legislativ criticat prin excepția de neconstituționalitate și soluționarea de instanța de rejudecare a apelului a acestei cereri a apelantei. Este însă perfect adevărat că *instanța de apel a ignorat total cererile apelantei din respectivele note scrise* (nici măcar *nu a dat posibilitatea apelantei să le susțină oral* și să fie supuse dezbaterii contradictorii, deoarece după respingerea ca inadmisibile a excepției de neconstituționalitate și a cererii de recuzare a *constatat abuziv și fără să întrebe părțile că nu mai sunt alte cereri prealabile* și a trecut la rejudecarea apelului). Din punct de vedere juridic, modul în care a procedat instanța poate fi calificat drept *respingerea prin (în) tăcere a cererilor ca necitite*.

Cererea reclamantei era deci una adresată instanței de rejudecare a apelului și cu care *apelanta investise expres această instanță în această fază procesuală*, deci interesul

apelantei în verificarea constituționalității normei legislative pe care se întemeia cererea sa era *actual*, momentul procesual nefiind depășit, iar excepția de neconstituționalitate având clar legătură cu soluționarea acestei cereri.

Apelanta solicită deci admiterea apelului ca fiind întemeiat.

În concluzie, pentru toate aceste motive, apelanta reiterează cererea din declarația de apel, și anume ca instanța de apel să admită apelul declarat anterior și motivat prin prezenta cerere separată și să sesizeze Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate purtând asupra tuturor dispozițiilor legislative criticate.

Mijloace de probă

Apelanta înțelege să se întemeieze pe:

- înscrisurile indicate în cuprinsul prezentei motivări a apelului (aflate la dosarul cauzei și a cărui atașare apelanta o cere), precum și pe
- soluția din cauza indicată, aflată pe portalul oficial al Înaltei Curți de Casație și Justiție, www.scj.ro, solicitând instanței de apel să dispună depunerea la dosarul de apel a respectivei încheieri de instanța care a pronunțat-o.

Aspecte de procedură

În condițiile în care este vorba de instanța supremă, *etalon și reper* pentru toate instanțele judecătorești, *apelanta solicită instanței de apel să respecte dispozițiile art. 29 alin. (5) fraza finală din Legea nr. 47/1992 și să soluționeze prezentul apel în termen de 3 zile de la depunerea prezentelor motive de apel.*

În temeiul art. 411 alin. (1) pct. 2 fraza a II-a C.proc.civ. (aplicabil conform art. 14 din Legea nr. 47/1992), în caz de neprezentare apelanta solicită *judecarea apelului și în lipsa ei.*

Prezentul apel este scutit de taxă judiciară de timbru, potrivit art. 13 din Legea nr. 47/1992.

Potrivit art. 471 alin. (1) C.proc.civ. (aplicabil conform art. 14 din Legea nr. 47/1992), așa cum s-a procedat anterior cu declarația de apel, prezentele motive de apel sunt depuse la instanța a cărei hotărâre se atacă, în vederea înaintării apelului spre competență soluționare instanței ierarhic superioare.

Prezenta cerere separată privind motivele de apel este redactată de av. Corneliu-Liviu POPESCU, avocat în Barourile București și Paris, cu drept de a pune concluzii la Înalta Curte de Casație și Justiție și la Curtea Constituțională, apărător ales al apelantei - autoare a excepției de neconstituționalitate, în numele și pe seama acesteia, în temeiul Împuternicirii

avocațiale nr. B-2297292/17.09.2015, atașate în original, conține 9 (nouă) pagini și este depusă, în 2 (doua) exemplare (1 pentru instanța de apel și 1 pentru parchet), la Curtea de Apel București - Secția I penală, prin registratură, astăzi, 17.09.2015, înainte de ora 10,00, în vederea înaintării ei, împreună cu declarația de apel depusă anterior prin poștă și cu dosarul cauzei, spre competență soluționare, la Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția penală.

Pentru APELANTA - AUTOARE A EXCEPȚIEI DE NECONSTITUȚIONALITATE
Mariana RARINCA,
APĂRĂTOR ALES, av. Corneliu-Liviu POPESCU

WWW.LUMEAJUSTITIEI.RO